

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

16. listopadu 2010*

Ve věci C-73/10P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie podaný dne 8. února 2010,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, se sídlem v Hamburku (Německo), zastoupená A. Rinnem, Rechtsanwalt, S. Konem a C. Humpem, solicitors, jakož i C. Vajdou, QC,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž další účastníci řízení je:

Evropská komise, zastoupená M. Kellerbauerem a A. Biolanem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: angličtina.

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení K. Schiemann, předseda senátu, C. Toader a A. Prechal (zpravodajka),
sudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

po vyslechnutí generální advokátky,

vydává toto

Usnesení

- ¹ Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG domáhá zrušení usnesení Soudu prvního stupně Evropských společenství (nyní Tribunálu) ze dne 30. listopadu 2009, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. Komise (T-2/09, dále jen „napadené usnesení“), kterým Soud jako zjevně nepřipustnou odmítl její žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise K(2008) 5955 v konečném znění ze dne 15. října 2008

vztahujícího se k řízení podle článku 81 ES (věc č. COMP/39.188 – Banány) (dále jen „sporné rozhodnutí“) z důvodu, že tato žaloba byla podána po lhůtě.

Skutečnosti předcházející sporu a řízení před Soudem

- 2 Navrhovatelka je komanditní společnost podle německého práva.

- 3 Dne 21. října 2008 bylo navrhovatelce oznámeno sporné rozhodnutí, kterým Komise Evropských společenství konstatovala, že několik podniků, mezi něž patří i navrhovatelka, porušilo článek 81 ES tím, že se účastnily jednání ve vzájemné shodě spočívajícího v koordinaci referenčních cen banánů v části společného trhu, a uvedeným podnikům uložila pokuty.

- 4 Společnosti Fresh Del Monte Produce Inc. (dále jen „Del Monte“) bylo společně a nerozdílně spolu s navrhovatelkou uloženo zaplacení pokuty uložené navrhovatelce, a to z důvodu že během období, kdy se navrhovatelka účastnila na protiprávním jednání, na ni měla společnost Del Monte rozhodující vliv. Návrhem došlým dne 31. prosince 2008 podala společnost Del Monte k Soudu žalobu na neplatnost proti spornému rozhodnutí. V této nyní projednávané věci bylo navrhovatelce povoleno vedlejší účastnictví na podporu společnosti Del Monte usnesením ze dne 17. února 2010, Fresh Del Monte Produce v. Komise (T-587/08).

- 5 Faxem došlým kanceláři Soudu dne 2. ledna 2009 předložila navrhovatelka opis žaloby směřující ke zrušení sporného rozhodnutí, přičemž originál žaloby této kanceláři došel dne 9. ledna 2009.

- 6 Poté, co byla navrhovatelka dopisem vedoucího soudní kanceláře Soudu ze dne 4. února 2009 vyrozuměna o tom, že její žaloba nebyla podána ve lhůtě stanovené v článku 230 ES, dopisem ze dne 20. února 2009 předložila vyjádření k opožděnosti podání své žaloby a žádala, aby byla v souvislosti s uvedenou lhůtou učiněna výjimka.

- 7 Navrhovatelka v tomto ohledu poukázala na to, že opožděné podání uvedené žaloby bylo způsobeno chybným výkladem jednacího řádu Soudu jejími zástupci. Konkrétně navrhovatelka v příloze svého vyjádření uvedla svědectví jednoho ze svých zástupců, dle něhož se tři spolupracovníci tohoto zástupce domnívali v dobré víře, že lhůta pro podání žaloby uplynula dle znění čl. 101 odst. 1 písm. a) a odst. 2 ve spojení s čl. 102 odst. 2 uvedeného jednacího řádu dne 2. ledna 2009.

- 8 Navrhovatelka rovněž uvedla několik argumentů, jež podle ní odůvodňují, aby Soud žalobu i přes opožděné podání návrhu prohlásil za přípustnou.

- 9 V této souvislosti navrhovatelka nejprve poukázala na to, že by jí v případě nepřipustnosti žaloby bylo způsobeno bezpráví a značná újma.

- 10 Dále uvedla, že lhůta byla překročena jen mírně a že existuje vysvětlení pro opožděné podání její žaloby. Mimoto by podle navrhovatelky přípustnost žaloby nijak významně neporušila zásadu právní jistoty a Komisi nezpůsobila újmu.

- 11 Konečně navrhovatelka uvedla, že zásada proporcionality a právo na přístup k soudu, zaručené článkem 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), v každém případě převažují nad zásadou právní jistoty, což bylo uznáno zejména v trestním právu procesním v Německu a ve Spojeném království.

Napadené usnesení

- 12 Napadeným usnesením Soud odmítl žalobu jako nepřijatelnou z důvodu, že nebyla podána ve stanovené lhůtě.

- 13 Soud nejprve v bodech 10 až 17 tohoto usnesení potvrdil opožděné podání žaloby, poté co uvedl, že dle pátého pododstavce článku 230 ES, čl. 101 odst. 1 písm. a) a b) a odst. 2 a čl. 102 odst. 2 jednacího řádu Soudu začala lhůta pro podání uvedené žaloby běžet dne 22. října 2008 a uplynula o půlnoci 31. prosince 2008 s přihlédnutím ke lhůtě z důvodu vzdálenosti.

- 14 Soud poté v bodech 20 až 23 napadeného usnesení odmítl argumentaci navrhovatelky směřující k odůvodnění opožděného podání její žaloby.

- 15 Zaprvé v uvedeném bodě 20 Soud připomněl, že podle judikatury Soudního dvora se od použití právních předpisů Společenství upravujících procesní lhůty lze odchýlit pouze za zcela výjimečných okolností náhody nebo vyšší moci v souladu s čl. 45

druhým pododstavcem statutu Soudního dvora, neboť striktní použití těchto pravidel odpovídá požadavku právní jistoty a nutnosti zabránění jakékoli diskriminaci nebo jakémukoli svévolnému zacházení při výkonu spravedlnosti.

- 16 Soud v bodě 21 napadeného usnesení uvedl, že navrhovatelka v projednávané věci neprokázala existenci náhody nebo vyšší moci, a těchto skutečností se ani nedovolovala. Dále pak Soud rozhodl, že v rozsahu, v němž navrhovatelka uplatnila chybný výklad ustanovení jednacího řádu Soudu ze strany svých zástupců, měla v úmyslu se dovolávat omluvitelného omylu, který by odůvodňoval odchylku od použití právní úpravy týkající se lhůt uplatnitelné v projednávané věci, přičemž tato právní úprava podle judikatury nevykazuje zvláštní výkladovou obtížnost, takže nemohla být uznána existence omluvitelného omylu navrhovatelky, jenž by odůvodňoval odchylku od použití uvedené právní úpravy.
- 17 Zadruhé Soud v bodě 22 napadeného usnesení připomněl, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že v případě neexistence výslovného stanovení právní řád Společenství v zásadě nedefinuje pojmy na základě jednoho nebo několika vnitrostátních právních řádů, a vyvodil z toho, že je třeba odmítnout argumenty, které navrhovatelka vyvozuje z trestního práva procesního v Německu a Spojeném království.
- 18 Zatřetí v bodě 23 napadeného usnesení v rozsahu, v němž se navrhovatelka dovolávala práva na účinnou soudní ochranu, Soud rozhodl, že toto právo bylo adekvátně chráněno možností navrhovatelky podat ve lhůtě stanovené v článku 230 ES žalobu proti aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, a že není nijak dotčeno striktním použitím právních předpisů Společenství upravujících procesní lhůty. Soud z tohoto vyvodil, že právo na přístup k soudu ani zásada proporcionality

neodůvodňují odchýlení se od uvedené lhůty s ohledem na údajně výjimečné okolnosti uplatňované v projednávané věci.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 19 Svým kasačním opravným prostředkem navrhovatelka žádá Soudní dvůr, aby:
- zrušil napadené usnesení;
 - žalobu na neplatnost, kterou podala proti spornému rozhodnutí, prohlásil za přípustnou a vrátil věc Tribunálu nebo
 - podpůrně vrátil věc Tribunálu, aby byla přezkoumána přípustnost uvedené žaloby.
- 20 Komise žádá Soudní dvůr, aby zamítl kasační opravný prostředek a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 21 Podle článku 119 jednacího řádu Soudního dvora, pokud je kasační opravný prostředek zjevně nepřijatelný nebo zjevně neopodstatněný, může Soudní dvůr kdykoli na základě zprávy soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta tento opravný prostředek usnesením s odůvodněním odmítnout, aniž by zahájil ústní část řízení.
- 22 V projednávaném případě pokládá Soudní dvůr věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou, aby kasační opravný prostředek takovým usnesením s odůvodněním odmítl jako zjevně neopodstatněný.

Argumentace účastnic řízení

- 23 Navrhovatelka vytýká Soudu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 20 napadeného usnesení rozhodl, že se lze od použití právní úpravy Unie týkající se procesních lhůt odchýlit pouze za zcela výjimečných okolností náhody nebo vyšší moci.
- 24 Dle navrhovatelky je takový přístup nepatřičně omezující a vůbec nebo přinejmenším adekvátně nezohledňuje význam práva na přístup k soudu v trestním řízení, zásadu legality trestního řízení, zásadu proporcionality, jakož i základní nezbytnost zamezit bezpráví.

- 25 Pokud jde zaprvé o základní právo na přístup k soudu, navrhovatelka uvádí, že vysoké pokuty uložené za koluzní jednání v rozporu s pravidly hospodářské soutěže se týkají obvinění z trestného činu ve smyslu čl. 6 odst. 2 EÚLP. Odkazuje v tomto ohledu na rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Hüls v. Komise (C-199/92 P, Recueil, s. I-4287, body 149 a 150), jakož i na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. listopadu 2006, Jussila v. Finsko (*Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 2006-XIII, § 43).
- 26 Toto základní právo podle navrhovatelky představuje obecnou zásadou práva Unie, s odkazem zejména na rozsudek ze dne 22. září 1998, Coote (C-185/97, Recueil, s. I-5199, bod 21 a citovaná judikatura), které bylo ostatně potvrzeno v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1).
- 27 Zadruhé navrhovatelka tvrdí, že zásadu právní jistoty a zásadu ochrany legitimního očekávání nelze používat absolutně, neboť zásada právní jistoty musí koexistovat a být používána v souladu se zásadou legality. Mezi těmito zásadami musí být zajištěna rovnováha a za určitých okolností by zásada legality měla mít přednost, jak o tom svědčí judikatura, přičemž navrhovatelka se v tomto ohledu dovolává rozsudků ze dne 22. března 1961, Snutat v. Vysoký úřad (42/59 a 49/59, Recueil, s. 101, s. 159); ze dne 21. září 1983, Deutsche Milchkontor a další (205/82 až 215/82, Recueil, s. 2633), jakož i ze dne 23. října 2007, Polsko v. Rada (C-273/04, Sb. rozh. s. I-8925).
- 28 Zatřetí zásada proporcionality vyžaduje, aby opatření bylo vhodné a nezbytné pro uskutečnění vytýčeného cíle a neukládalo jednotlivci nadměrnou zátěž ve vztahu k tomuto cíli.

- 29 Co se týče nejprve základního práva na přístup k soudu, Soud opomněl zohlednit trestněprávní povahu pokuty, ačkoli v trestních řízeních je úplná a účinná ochrana tohoto práva zásadní.
- 30 Dále Soud podle navrhovatelky nepodal vysvětlení, z jakého důvodu zásada proporcionality nebyla zohledněna pro odůvodnění odchylky od pravidel upravujících procesní lhůty. V tomto ohledu je napadené usnesení krom toho a zásadně stíženo nesprávným právním posouzením z důvodu nesprávného uplatnění uvedené zásady.
- 31 Konečně Soud údajně mylně opomněl zohlednit několik skutečností, jež měl vzít v úvahu při uplatňování zásady proporcionality. Jedná se zejména o okolnost, že žalobou na neplatnost navrhovatelka zpochybnila vysokou trestní sankci, že lhůta pro podání žaloby u Soudu byla překročena pouze o jeden den a že dopad na navrhovatelku a újma vzniklá navrhovatelce v případě nepřípustnosti žaloby pro zmeškání lhůty je nepřiměřená ve srovnání s účinky, které by rozhodnutí, jenž by prohlásilo žalobu za přípustnou, mělo na Komisi.
- 32 Komise odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva týkající se čl. 6 odst. 2 EÚLP a zejména na výše uvedený rozsudek Jussila v. Finsko, z něhož vyplývá, že:
- při posuzování, zda je sankce trestní, a tudíž zda jde o obvinění „z trestného činu“ ve smyslu článku 6 EÚLP, je třeba uplatnit tři kritéria, a sice kvalifikaci sankce v dotyčném státě, povahu protiprávního jednání a přísnost sankce;

- sankce, jež patří k „tvrdém jádru“ trestního práva z důvodu jejich kvalifikace ve vnitrostátním právu (první kritérium), je třeba odlišovat od jiné kategorie sankcí, které lze považovat za „trestní“ pouze s ohledem na druhé a třetí kritérium;

 - pokuty v oblasti hospodářské soutěže spadají do této poslední kategorie trestních sankcí, a nejsou tedy součástí „tvrdého jádra“ trestního práva, takže záruky poskytnuté trestněprávní složkou článku 6 EÚLP se nemusí nutně uplatňovat tak přísně.
- 33 V souladu s právem Evropské unie sankce uložené dle pravidel práva hospodářské soutěže Unie nemají trestněprávní povahu.
- 34 Komise mimo jiné tvrdí, že údajná flexibilita v oblasti lhůt, která se vyskytuje v některých vnitrostátních systémech, nemůže vést k jejímu uznání jako obecné zásady práva Unie.
- 35 Komise má krom toho za to, že navrhovatelka využila práva na přístup k soudu jako jakákoli jiná společnost, jíž byla uložena pokuta v souladu s právem hospodářské soutěže Unie. Nedodržení lhůt podmiňujících výkon tohoto práva je podle ní jinou otázkou a jeho příčinou je pochybení navrhovatelky, ať už k němu došlo v dobré víře, či nikoli.
- 36 Co se týče zásady proporcionality, Komise tvrdí, že v projednávané věci právo na přístup k soudu nebylo neoprávněně poškozeno v důsledku použití pravidel upravujících lhůty.

- 37 Tato pravidla se používají již dlouho a judikatura podle ní uvádí, že tato pravidla nečiní žádné zvláštní obtíže. V projednávané věci nelze dle Komise užitečně tvrdit, že pochybení týkající se počítání lhůt pro podání žaloby, jehož se navrhovatelka dopustila „v dobré víře“, představuje omluvitelný omyl.
- 38 Soud plně dodržel zásadu proporcionality, když uplatnil čl. 45 druhý pododstavec statutu Soudního dvora, který v rozsahu, v němž za výjimečných okolností stanoví odchylky od daných lhůt, umožňuje zajištění dodržení této zásady.
- 39 Dodržení procesních lhůt navíc nemůže záviset na takových faktorech, jakými je výše uložené pokuty či finanční zdroje osoby, která se dopustila protiprávního jednání. Nárok na náhradu škody vůči svým zástupcům, který má navrhovatelka, těmto faktorům ostatně významně ubírá na relevanci.
- 40 Nakonec Komise uvádí, že jelikož společnost Del Monte v rámci řízení, jež u Tribunálu zahájila, vznesla žalobní důvody, jimiž zejména zpochybňuje účast navrhovatelky na dotčeném protiprávním jednání a vzhledem k tomu, že navrhovatelce bylo povoleno vedlejší účastenství, bude Tribunál muset přezkoumat většinu částí sporného rozhodnutí, které se jí týkají. Pokud ovšem Tribunál tyto části sporného rozhodnutí zruší, Komise se domnívá, že z tohoto bude moci vyvodit důsledky vůči navrhovatelce, třebaže k tomuto není legálně povinna.

Závěry Soudního dvora

- 41 Dle ustálené judikatury se lze v souladu s čl. 45 druhým pododstavcem statutu Soudního dvora od použití právní úpravy Unie týkající se procesních lhůt odchýlit pouze za zcela výjimečných okolností náhody nebo vyšší moci, neboť striktní použití těchto pravidel odpovídá požadavku právní jistoty a nutnosti zabránění jakékoli diskriminaci nebo jakémukoli svévolnému zacházení při výkonu spravedlnosti (viz zejména usnesení ze dne 18. ledna 2005, *Zuazaga Meabe v. OHIM*, C-325/03 P, Sb. rozh. s. I-403, bod 16, jakož i ze dne 3. července 2008, *Pitsiorlas v. Rada a ECB*, C-84/08 P, bod 14 a citovaná judikatura).
- 42 Z judikatury rovněž vyplývá, že v rámci právní úpravy Unie týkající se lhůt pro podání žalob se pojem „omluvitelný omyl“, který umožňuje odchýlit se od této úpravy, vztahuje pouze na výjimečné okolnosti, za kterých zejména dotčený orgán jednal tak, že lze připustit, že toto jednání samo o sobě nebo v rozhodující míře způsobilo, že jednotlivec v dobré víře, jenž prokázal veškerou řádnou péči požadovanou od běžně informovaného subjektu, mohl být zmaten (viz zejména usnesení ze dne 14. ledna 2010, *SGAE v. Komise*, C-112/09 P, Sb. rozh. s. I-351, bod 20 a citovaná judikatura).
- 43 Navrhovatelka před Soudem netvrdila, že by překročení lhůty mohlo být odůvodněno okolností, která by měla být kvalifikována jako náhoda či jako případ vyšší moci.
- 44 Ve svém kasačním opravném prostředku navrhovatelka Soudu výslovně nevytýká ani to, že v bodě 21 napadeného usnesení odmítl uznat existenci omluvitelného omylu, kterého se údajně dopustila.

- 45 V tomto ohledu lze každopádně uvést, že ve věci vztahující se k rozhodnutí Komise, kterým byla uložena pokuta dle článku 81 ES a v rámci níž při počítání lhůt pro podání žaloby došlo k omylu podobnému omylu v projednávané věci, odmítl Soudní dvůr připustit existenci omluvitelného omylu, když rozhodl zejména, že znění čl. 101 odst. 1 písm. a) a b) jednacího řádu Soudu je jasné a nevykazuje zvláštní výkladovou obtížnost (výše uvedené usnesení SGAE v. Komise, bod 24).
- 46 Navrhovatelka naproti tomu tvrdí, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že se od použití právní úpravy Unie týkající se procesních lhůt nelze odchýlit za jiných okolností, než jsou okolnosti náhody či vyšší moci.
- 47 Navrhovatelka se domnívá, že odchylka od této právní úpravy musí být připuštěna rovněž z titulu základního práva na přístup k soudu, zásady legality a zásady proporcionality, jakož i z důvodu základní nezbytnosti zamezit bezpráví. Taková odchylka se uplatní zejména tehdy, když se předmětná žaloba týká rozhodnutí Komise ukládajícího značnou pokutu, která by měla být kvalifikována jako trestněprávní, tak, že je navrhovatelka obviněna z trestného činu ve smyslu čl. 6 odst. 2 EÚLP.
- 48 V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že zásada upravená v článku 6 EÚLP, a sice zajištění spravedlivého procesu všem osobám, která je uznána v právním řádu Unie, nebrání tomu, aby byla stanovena lhůta pro podání žaloby k soudu (rozsudek ze dne 1. dubna 1987, Dufay v. Parlament, 257/85, Recueil, s. 1561, bod 10).

- 49 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že právo na účinnou soudní ochranu není nijak dotčeno striktním používáním právní úpravy Unie týkající se procesních lhůt, které dle ustálené judikatury odpovídá požadavku právní jistoty a nutnosti zabránění jakékoli diskriminaci nebo jakémukoli svévolnému zacházení při výkonu spravedlnosti (usnesení ze dne 17. května 2002, Německo v. Parlament a Rada, C-406/01, Recueil, s. I-4561, bod 20 a citovaná judikatura).
- 50 Z judikatury mimo jiné vyplývá, že odchylka od uvedené právní úpravy nemůže být odůvodněna okolností, že se jedná o základní práva. Pravidla týkající se lhůt pro podání žaloby jsou totiž kogentní a musejí být používána soudem takovým způsobem, aby byla zajištěna právní jistota, jakož i rovnost právních subjektů před zákonem (rozsudek ze dne 18. ledna 2007, PKK a KNK v. Rada, C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, bod 101).
- 51 Navrhovatelka tvrdí, že v každém případě překročení procesní lhůty týkající se žaloby proti rozhodnutí, jímž byla uložena značná pokuta z důvodu porušení pravidel práva hospodářské soutěže, právo na účinnou soudní ochranu, jakož i zásady legality a proporcionality vyžadují, aby soud Unie vážil jednak význam překročení této lhůty a míru, v níž je účel, na němž stojí uvedená lhůta, dotčen tímto překročením, a jednak důsledky, které pro navrhovatelku vyplývají ze zamítnutí žaloby z důvodu jejího opožděného podání.
- 52 Taková odchylka posuzovaná případ od případu, pokud by mohla být uplatněna soudem Unie bez ohledu na skutečnost připomenutou v bodě 50 tohoto usnesení, že pravidla týkající se lhůt pro podání žaloby jsou kogentní, by přitom byla obtížně slučitelná s účelem právní úpravy Unie v oblasti lhůt pro podání žalob, a sice s vyhověním

požadavku právní jistoty a s nutností zabránění jakékoli diskriminaci nebo svévolnému zacházení při výkonu spravedlnosti.

- 53 V každém případě, aniž je třeba přezkoumat, zda taková pokuta, jaká byla uložena navrhovatelce sporným rozhodnutím, má trestněprávní povahu ve smyslu čl. 6 odst. 2 EÚLP, je třeba uvést, že právo na soud, jehož specifickým aspektem je právo na přístup k soudu, není absolutním právem a je předmětem implicitně přijatých omezení, týkajících se zejména podmínek přípustnosti žaloby, neboť již ze své povahy vyžaduje právní úpravu státem, který má v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení. Tato omezení nesmí bránit jednotlivci ve volném přístupu takovým způsobem nebo v takové míře, aby byla zasažena samotná povaha jeho práva na soud. Konečně omezení musí sledovat legitimní cíl a musí existovat rozumná přiměřenost mezi použitými prostředky a sledovaným účelem (rozsudek ESLP ze dne 28. října 1998, Pérez de Rada Cavanilles v. Španělsko, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1998-VIII, § 44).
- 54 Je třeba také poznamenat, že jednotlivci musejí počítat s tím, že právní úprava týkající se lhůt, které je třeba dodržet pro podání žaloby, bude používána, jelikož je určena k zajištění řádného výkonu spravedlnosti a dodržování zejména zásady právní jistoty. Tato právní úprava nebo její uplatnění by však nemělo jednotlivci bránit v možnosti dovolat se dostupných opravných prostředků (výše uvedený rozsudek ESLP Pérez de Rada Cavanilles v. Španělsko, § 45).
- 55 Nelze přitom tvrdit, že právní úprava Unie týkající se procesních lhůt a její uplatnění by v projednávaném případě bránily navrhovatelce v dovolání se dostupných opravných prostředků proti spornému rozhodnutí.

- 56 Ačkoli dotčená dvouměsíční lhůta představuje zajisté omezení práva na přístup k soudu, toto omezení zjevně nepředstavuje zásah do samotné podstaty tohoto práva, a to tím spíše, jak již bylo uvedeno v bodě 45 tohoto usnesení, že pravidla týkající se počítání této lhůty, mezi něž patří pravidla dotčená v projednávané věci, jsou jasná a nevykazují zvláštní výkladovou obtížnost.
- 57 V této souvislosti je rovněž relevantní okolnost, že v projednávané věci je jedinou příčinou překročení lhůty pro podání žaloby omyl, kterého se dopustil zástupce navrhovatelky, který – jak bylo uvedeno v bodě 45 tohoto usnesení – nelze považovat za omluvitelný omyl, který by umožňoval odchylku od pravidel týkajících se lhůt pro podání žaloby.
- 58 Podobně ze skutečnosti uvedené v bodě 41 tohoto usnesení vyplývá, že odchylky jsou rovněž upraveny v případě překročení takové lhůty za okolností náhody a vyšší moci.
- 59 Z tohoto vyplývá, že Soud v bodě 23 napadeného usnesení právem rozhodl, že právo na účinnou soudní ochranu je adekvátně chráněno možností navrhovatelky podat ve lhůtě stanovené v článku 230 ES žalobu proti aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení a že toto právo není nijak dotčeno striktním použitím právních předpisů Společenství upravujících procesní lhůty. Soud z toho tedy v tomtéž bodě vyvodil, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, že právo na přístup k soudu ani zásada proporcionality s ohledem na uplatňované okolnosti neodůvodňují odchylku od lhůty k podání žaloby.
- 60 S ohledem na předcházející je třeba kasační opravný prostředek odmítnout jako zjevně neopodstatněný.

K nákladům řízení

- ⁶¹ Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladu řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladu řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se odmítá.

2) Společnosti Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.